

In gesprek met Noah

Kun je iets over jezelf vertellen?

Mijn naam is Noah. Ik ben 20 jaar en woon met mijn moeder en jongere zus in een klein dorp in de Betuwe. Mijn vader is een paar jaar geleden overleden. Ik ben mijn hele schooltijd gepest, dat begon al op de basisschool. Ik ben geboren als meisje, maar voel me geen man of vrouw, ben non-binary. Mijn moeder vindt dat raar, mijn oma vindt dat ik de familie te schande maak. Gelukkig begrijpt mijn zusje mij wel. Ik voelde mij altijd anders en was bang om gekwetst te worden, nog steeds. Ik zie er misschien stoer uit, maar zo voel ik me niet.

Ik ben na mijn vmbo-diploma begonnen met een mbo-opleiding in de zorg. Dat paste eigenlijk helemaal niet bij me en vlak voor mijn examen overleed mijn vader. Ik werd depressief, ging mezelf snijden en drugs gebruiken. Toen dacht ik ook wel eens aan zelfmoord. Op het mbo kreeg ik weinig ondersteuning en kon ik er niet over praten. Uiteindelijk moest ik van school. Sinds een half jaar gaat het beter. Ik ben in therapie geweest en sta er nu positief in.

Wat was het keerpunt voor jou?

Ik heb therapie gehad voor mijn drugsverslaving. Toen ik daar klaar mee was heb ik gekozen om die vrienden achter me te laten, om niet terug te vallen op drugs. Mijn vrienden die ik over heb zijn belangrijk. Ze hebben allemaal wel wat meegemaakt en delen dat met elkaar. En ook al heb ik vaak ruzie met mijn moeder en oma, het is wel familie

en die zijn belangrijk. Tijdens mijn depressie heb ik ook therapie gehad. Mijn moeder vond dat nodig, ik zelf eerst niet, maar heb er uiteindelijk veel aan gehad.

Hoe gaat het nu met je?

Ik ben nu de persoon die ik wil zijn, eerst vond ik mezelf niet mooi en goed genoeg en werd ik ook gepest. Mijn moeder vindt dat ik mensen afschrik met mijn kleding. Maar ik denk van niet, ik trek juist mensen aan die begrijpen wat ik heb mee gemaakt, hoe ik hier ben gekomen. Nadat ik van school moest heb ik fulltime gewerkt in een bedrijf in vruchtensappen. Dat was heel zwaar en vond ik vreselijk. Nu leef ik van mijn spaargeld en mijn bijbaantje, folders bezorgen. Dat doe ik al sinds ik 14 ben. Ik moet alles zelf betalen: telefoon, zorgverzekering. Ik moet dus wel weer wat gaan oppakken.

En ga je weer aan het werk of een opleiding doen?

Ik wil terug naar school, maar weet nog niet of dat komend jaar gaat lukken. Ik wil niet weer een verkeerde keuze maken en ik ben ook bang dat ik dan weer gepest wordt. Werkzaam heeft me geholpen met zoeken naar werk, maar dat is toch niet wat ik wil. Het Doorstroompunt helpt me om te zoeken naar welke opleiding echt bij me past. De angst houdt me tegen, maar doordat ik nu met het Doorstroompunt kijk wat ik leuk vind en waar ik blij van word kan ik hopelijk een betere keuze maken.

Misschien is een BBL-opleiding wel wat voor mij: 1 dag school en 4 dagen werken. Dat kan bij sommige werkgevers in de buurt. Maar ik weet het nog niet zeker, misschien wil ik ook verder met mijn creatieve kant en iets in de grafische vormgeving gaan doen. Dan is het beter om een fulltime opleiding te doen. Maar ik weet nog niet of ik dit aandurf en ben ook bang om een studieschuld op te lopen voor iets wat het dan toch niet is. Ik weet het nog niet goed, ik twijfel.

Zijn er nog (andere) dingen waarover jij je weleens zorgen maakt?

Er wordt veel druk op jongeren gelegd. Social media speelt hier een grote rol in. Mensen verbergen zich erachter, durven meer en gedragen zich anders. Ik zag alleen maar perfecte mensen en daardoor ging mijn zelfbeeld omlaag. Ik had via social media contact met een jongen die ik leuk vond en we hadden elkaar seksuele berichtjes gestuurd. Maar toen bleek dat het eigenlijk een vriend van hem was en die heeft alle berichtjes doorgestuurd naar de hele school. Ik wilde het op school er wel over hebben, maar dan wordt je als aandacht vrager gezien en nog meer gepest.

Pesten is echt een heel groot probleem. De pesters zijn vaak net zo zielig als degene die gepest wordt. Maar je moet met elkaar in gesprek om dat te zien. Wij hebben op school 'Over de streep' gedaan en toen ging iedereen pas echt met elkaar praten en zag je dat veel jongeren dezelfde problemen hebben als jij. Dat helpt echt, dan weet je dat je niet alleen bent. Er zijn veel meer jongeren die gepest worden en daar wordt veel te weinig over gepraat. Op school kon ik hier niet over praten.

Hoe zie je de toekomst?

Ik heb niet zoveel nodig om tevreden te zijn. Ik hou van avontuur en spontane dingen doen. Zoals ongepland een paar dagen rondreizen of een dagje uit. Dieren zijn belangrijk voor me. Ik heb een hond en vissen. Ik hou van naar buiten gaan: wandelen met de hond. Ik heb een paar vrienden, sommigen ken ik al heel lang. We gaan graag naar festivals of naar de bioscoop of gewoon boten kijken met een zak chips en red bull. Ook ben ik creatief. Ik hou van tekenen en knap graag tweedehands spullen op.

En voor de toekomst eerst mijn leven op orde. Een goede keuze maken en mijn opleiding echt afmaken. Niet weer van school gaan zonder diploma. Niet de hoop opgeven, dat is belangrijk. Maar ook al maak je iets niet af, het is nooit weggegooid. Leren doe je altijd, niet alleen op school. Mijn droom is om iets te doen voor anderen, bijvoorbeeld een eigen kliniek starten voor mensen met anorexia. Het hoeft niet groot te zijn, als het maar goed is en er vooral ervaringsdeskundigen werken.